

SCÉNÁŘ – LIBUŠE VOTRUBCOVÁ

Pamětnice Libuše Votrubcová se narodila roku 1957 v Sušici. Své dětství, prožila v malé vesnici, její rodiče byli hodní a pracovití lidé. Vlastnili velké množství polí, lesů a dobytek. V 50. letech byli přinuceni vstoupit do JZD, byly jim zabaveny veškeré stroje, dobytek a půda.

1:44 Nebylo zbylí prostě do toho JZD museli vstoupit, nechtěli tam pole dát, protože ta obava jestli ti druzí **1:54**

2:00 Co tedy nic neměli, žádný hektary, nic, budou na těch polích dobře hospodařit, budou se dobře starat o ten dobytek, to byla velká obava **2:09**

2:42 Nechtěli jim ty stroje dát, i ten dobytek, ale tady také panovala obava z vystěhování, kdo měl hospodářství a nechtěl vstoupit do JZD, takovému člověku říkali kulak, tak ho vystěhovali z tý vsi do pohraničí **3:00**

V roce 1968 v době uvolňování komunistického režimu si její tatínek zažádal o vrácení všeho, co mu bylo zabaveno.

4:14 V 68 roce si taťka zažádal o vrácení polí a živého inventáře, o dobytek co tam dal v roce 57 o koně, o všechno. Dostal akorát nějaké krásy, telata, koně zpátky nedostal, mlátičku v katastrofálním stavu, s tou se nedalo pracovat, postupně si sháněl stroje, koupil si nový otavan, starý traktor **4:51**

Vrácená pole byla v katastrofálním stavu, přesto musel odevzdávat velké množství dávek, jinak by o vše přišel.

5:13 Když nám JZD vrátilo pole, tak za tu dobu, za těch 11 let byly zaplevelené, ta údržba nebyla taková, jako když to pole bylo jeho vlastní, nikdo na tom nehospodařil jako dřív **5:30**

6:07 Ty pole byly na okraji velkých lánů nebo mezi lesy, kde už stroje, které mělo JZD, nechtěli obdělávat, tak ty tatínkovi dali a my je museli zúrodnit, aby na tom něco rostlo, tatínek taky odevzdával dávky, x metrů brambor, obilí, mléko odevzdával do mlékárny **6:35**

O prázdninách hlavně při žních, musela paní Votrubcová také pomáhat na poli, ale raději běhala s přáteli a hrála hry.

Přihlášku na střední školu si podala do Klatov na zemědělskou školu a na prodavačku do Sušice, ale ani na jednu školu ji nevzali.

12: 54 Takže jsem nevěděla, co budu po 9. třídě dělat, jestli budu dělat u tatínka na hospodářství **13:02**

13:28 Přemýšlela jsem, říkala jsem si proč asi, pak mi došlo, že to kvůli tátovi, že vystoupil z JZD v 68 roce a to byla taková nálepka, to zná spousta lidí ještě dneska, že to nebylo nic dobrého do budoucího života **13:45**

Byla to pro ni životní tragédie, nevěděla, kam půjde a co bude dělat. Nakonec nastoupila na zemědělské učiliště v Blovicích u Plzně. Spolužáci pocházeli z problematických rodin. Učitelé byli hodní a vstřícní a paní Votrubicová tam poznala svojí životní kamarádku.

17:42 Ráda vzpomínám na ty učitele, ty byli moc hodní, nebo kuchařky hezky se o nás starali, ale taky jsme pracovali, to byla docela zábava protože ti učitelé odborného výcviku na nás byli hodní, chovali se k nám hezky a mě, i když jsem měla tu nálepku, že jsem soukromnická dcera, tak si mě tam považovali, že jsem tomu hospodářství rozuměla a měla jsem k tomu živému tvorovi vztah, protože jsem v tom vyrostla **18:21**

Svého cíle vystudovat střední zemědělskou školu se ale nevzdala, a po roce se jí podařilo úspěšně složit přijímací zkoušky. Nerada vzpomíná na nepřátelské chování některých učitelů, které ji velmi znepríjemňovalo studia.

20:47 Jedna paní profesorka dokonce řekla, že se diví, že tam takovou soukromnickou dceru vzali a že se bude všemožně snažit, abych tam z té zemědělské školy vypadla **20 : 58**

Zálibu si našla ve čtení. Knihy pro ni byly i únikem před nespravedlností, se kterou se setkávala. Po skončení školy pracovala v zemědělství, vdala se, měla rodinu a pomáhala rodičům v hospodářství.

31:39 Já si myslím, že si každý musí sám říct, co od života chce a za tím cílem si jít **31:48**